

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Fer, José Luis Iniesta, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aladaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

El forat s'ha fet sol

És legal d'originar un forat bancari i deixar el deute penjat a costa del diner públic? Sí. Continua essent-ho si, a més, l'individu que l'ha creat s'ha enriquit personalment? Sí. I si, a sobre, quan és destituït s'emporta encara més diners fruit d'un blindatge contractual decidit per ell mateix? Sí.

Aquestes tres respostes afirmatives deixen clar el nivell d'impunitat en què s'han mogut –i es mouen– els principals responsables d'una crisi financera que ha acabat repercutint brutalment sobre el conjunt de la societat. Tota una generació de banquers, especuladors i l'entorn associat van muntar un entramat d'interessos sobre un deute gegantí que destrueix el teixit productiu de l'economia mentre buida les arques de l'estat espanyol i de totes les institucions públiques, unes institucions que, subsidiàriament, asseguruen els serveis i les prestacions socials.

Es tracta d'una elit molt interconnectada i, sobretot, amb vincles estrets amb la política. Rodrigo Rato mateix simbolitza la transversalitat de la quarta entitat financera de l'estat, la direcció de la qual era fruit d'un pacte intern entre les diverses faccions del PP i, secundàriament, d'un acord amb la federació madrilenya del PSOE. És el cas de Bankia, però sistemes semblants s'han mantingut i multiplicat en tots els nivells financers, especialment en el cas de les caixes d'estalvis, sovint corcades per la politització.

Tot aquest desastre és protegit per una xarxa densíssima de contactes i complícitats que va més enllà dels partits polítics i afecta, fins i tot, les centrals sindicals. D'una manera o d'una altra, en totes aquestes entitats el poder era repartit per quotes i el resultat de tot plegat han estat direccions molt poc professionals i criteris d'inversió pervertits pel clientelisme i la partidització.

D'aquí ve que no sigui fàcil que aquesta impunitat es trenqui. Qui més qui menys, des de tots els angles de la política professional, té alguna responsabilitat en tot aquest afer o va beneficiar-se en certa mesura d'un sistema que ningú no posava en qüestió.

I ara no es pot girar full i superar aquesta crisi –que també és moral– sense que la societat sàpiga exactament quins han estat els responsables directes i indirectes de la situació. Des de la política no es poden demanar sacrificis als ciutadans i, simultàniament, promoure l'oblit sobre les accions que han causat el dany. Perquè si això és així les institucions s'hi deixaran una bona part de la legitimitat democràtica.

Als nostres lectors

I se'n reien...

La portada d'avui deixa constància gràfica que l'entramat financer espanyol es pot qualificar –entre moltes més coses– de sarcasme. Algunes entitats es van convertir en una construcció enganyosa destinada a paraitar la bombolla immobiliària i el tràfic d'influències subsegüent. Tot plegat, amb la complicitat dels òrgans reguladors i del govern de l'estat, que s'han esforçat a blindar l'opacitat del sector. En definitiva, un desastre que ha creat un forat del tot inassumible sense ajuda exterior i grans sacrificis socials. Aquesta setmana, doncs, hem volgut parlar a fons de qui són aquesta gent i com han operat durant tots aquests anys. Madrilenys, en molts casos, però també valencians i catalans que han empobrit una societat impunement. De moment.

Salvador Cot